

Arrest

nr. 84 287 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 februari 2012 het Rijk binnenkwam, diende op 7 februari 2012 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker eerder in Oostenrijk verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 28 februari 2012 de Oostenrijkse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Via een op 2 maart 2012 gedateerd schrijven deelden de Oostenrijkse autoriteiten de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding mee het terugnameverzoek niet te kunnen inwilligen. Zij wezen er hierbij op dat de Hongaarse autoriteiten op 25 november 2011 reeds de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker aanvaardden en dat zij op 20 december 2011 de Hongaarse autoriteiten verzochten om de termijn om verzoeker over te brengen te verlengen tot achttien maanden omdat verzoeker verdwenen was.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 6 maart 2012 de Hongaarse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, om de terugname van verzoeker.

1.5. De Hongaarse autoriteiten stelden, bij schrijven van 20 maart 2012, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker te aanvaarden en dit gelet op artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 maart 2012 de beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

aan de persoon die verklaart te heten [M. A.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 07.02.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat de betrokkene op 19.10.2011 asiel vroeg in Oostenrijk. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dat hij asiel vroeg in Oostenrijk. Hij stelde dat zijn asielaanvraag ongeveer na een maand werd afgewezen. Op 02.02.2012 zou de betrokkene Oostenrijk hebben verlaten en zijn doorgereisd naar België, waar hij naar eigen zeggen op 03.02.2012 aankwam. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 28.02.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties, die ons verzoek op 02.03.2012 afwezen. De Oostenrijkse instanties deelden mee dat zij een verzoek voor overname aan Hongarije hebben gericht, dat op 25.11.2011 op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 met instemming werd beantwoord. Door het verdwijnen van de betrokkene kon de overdracht aan Hongarije niet worden voltrokken en vroegen de Oostenrijkse instanties aan Hongarije de verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden. Gezien Hongarije zich op 25.11.2011 op grond van artikel 10(1) van Verordening verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene werd op 06.03.2012 een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 20.03.2012 op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 instemden met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag.

Tijdens het verhoor op 23.02.2012 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij reeds asiel vroeg in Oostenrijk (vraag 19). De betrokkene antwoordde dat een priester in Griekenland hem zou hebben aangeraden naar België te komen. Op 30.03.2012 werd de betrokkene in een bijkomend gehoor geconfronteerd met het feit dat Hongarije zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn asielaanvraag en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Hongarije, de verantwoordelijke Lidstaat, zouden rechtvaardigen. De betrokkene

antwoordde dat hij niet op de hoogte was van het feit dat Hongarije zich verantwoordelijk verklaarde en voegde toe dat hij nooit in Hongarije is geweest. Hij stelde dat hij niet naar Hongarije wil gaan omdat hij er nooit is geweest en niets van dat land weet.

Hij uitte de wens in België te blijven.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet naar Hongarije wil gaan merken we op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde dat hij niet Hongarije wil gaan, maar dit enkel omdat hij er niet zou zijn geweest en niets van het land weet. Hieromtrent wijzen we er op dat Hongarije zich verantwoordelijk verklaart op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de illegale binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten via Hongarije door de Hongaarse instanties werd vastgesteld. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden met betrekking tot de Hongaarse instanties, die zouden kunnen wijzen op inbreuken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Verder moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met de overname van de betrokkene op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003, wat betekent dat de Hongaarse instanties zich verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en de betrokkene dan ook niet zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden er behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Bijgevolg is er geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Hongarije vanwege redenen van gezondheid een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM.

De Hongaarse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Hongarije in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er dan ook geen enkele aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10(1) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Principe

Volgens artikel 10 § 1 van de Dublin-II-Verordening:

“Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2 725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, heeft verzoeker op illegale wijze de grens van Oostenrijk overschreden alwaar zijn vingerafdruk werd genomen.

Het verzoek tot terugname gericht aan de Oostenrijkse instanties werd afgewezen, waarna verwerende partij, zonder bewijs van illegale binnenkomst in Hongarije, zich tot deze laatste richt om verzoeker over te nemen.

Terwijl verzoeker nooit in Hongarije geweest is. Verzoeker is nooit op illegale wijze via Hongarije binnen het grondgebied van de Lidstaten gekomen.

Volgens de bestreden beslissing “de betrokken stelde dat hij niet Hongarije wil gaan, maar dit enkel omdat hij er niet zou zijn geweest en niets van het land weet. Hieromtrent wijzen we er op dat Hongarije zich verantwoordelijk verklaart op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de illegale binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten via Hongarije door de Hongaarse instanties werd vastgesteld”.

Verzoeker heeft de eer erop te antwoorden dat de bestreden beslissing niet aangeeft op grond van welk[...] objectief bewijs zijn illegale binnenkomst in Hongarije wordt vastgesteld.

Verzoeker stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoeker onduidelijk is op grond van welke objectief element - feitelijke gegevens - artikel 10 (1) van de Verordening 343/2003 wordt toegepast. Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Er is geen bewijs van een illegale grensoverschrijding in Hongarije, bijvoorbeeld een vingerafdruk in Hongarije.

Verwerende partij heeft het verzoek tot overneming aan de verkeerde lidstaat gericht, zijnde Hongarije. Het verzoek tot overneming gericht aan de verkeerde lidstaat is ongeldig.

Louter verwijzing naar artikel 10 (1) van de Verordening 343/2003 zonder feitelijke gegevens om deze bepaling toe te passing volstaat niet. Met andere woorden, zijn de voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling niet voldaan. Evenmin de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Door de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met een uitdrijving naar Hongarije terwijl er geen bewijs is van een illegale grensoverschrijding in Hongarije, schendt de bestreden beslissing artikel 10 § 1 van de Verordening 343/2003, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en hij daarom, in het raam van zijn asielaanvraag, niet in België kan verblijven. Er wordt door verweerder tevens uitvoerig uiteengezet op welke grond hij tot dit besluit komt en toegelicht waarom hij geen gebruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid om de behandeling van verzoekers asielaanvraag over te laten aan de Belgische asielinstantie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen uit te putten. De Raad wijst er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat, nu verweerder reeds toelichtte dat de Oostenrijkse immigratiediensten al een overnameverzoek richtten aan de Hongaarse autoriteiten en deze dit verzoek inwilligden omdat zij oordeelden op basis van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, tevens bijkomend diende te worden uiteengezet op basis van welke precieze vaststellingen de Hongaarse autoriteiten deze verantwoordelijkheid op zich namen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad wijst er voorts op dat het geenszins ter discussie staat dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse autoriteiten oordeelden dat de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en een overnameverzoek aan de bevoegde Hongaarse diensten overmaakten. Het is ook niet betwist dat de Hongaarse autoriteiten deze verantwoordelijkheid aanvaardden en het overnameverzoek inwilligden. Het land dat bevoegd was voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker was derhalve – binnen de context van verordening 343/2003/EG – reeds bepaald voordat verzoeker naar België kwam. Daarnaast moet worden geduïd dat, overeenkomstig artikel 5 van de verordening 343/2003/EG, de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dient te worden vastgesteld “op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient”. De loutere vaststelling dat Hongarije voorheen, op vraag van de door de Oostenrijkse diensten aangebrachte gegevens, reeds besloot dat het verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, in combinatie met het gegeven dat de termijn waar-

binnen deze verantwoordelijkheid bleef bestaan niet was verstreken en er geen aanwijzingen zijn dat asielzoekers er incorrect behandeld worden, volstond derhalve om te besluiten dat Hongarije verantwoordelijk bleef voor de behandeling van deze asielaanvraag.

Het gegeven dat verweerder voorhoudt niet op de hoogte te zijn van de precieze gegevens die de Hongaarse autoriteiten ertoe brachten te concluderen dat verzoeker in Hongarije illegaal de grens overschreed en deden besluiten om de overnamevraag van de Oostenrijkse autoriteiten te aanvaarden laat op zich niet toe te besluiten dat verweerder artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK